

Tekster: Jon 2, Jak 3,1-12, Matt 12,31-42

Salmer:

Lem 9.00 813 Solen begynder at gløde, 307 Gud Helligånd, vor igenføder, 292 Kærligheds og sandheds ånd, 6 Dig være milde ste

Rødning 10.30 813 Solen begynder at gløde, 300 Kom, sandheds Ånd (mel. Gør døren høj), 307 Gud Helligånd, vor igenføder, 292 Kærligheds og sandheds ånd, Nadver: 313.5 Kom due, at, 6 Dig være milde ste

Profeten Jonas er en af de virkelig mærkelige skikkelser i Biblen. Det er som om det mest kujonagtige og ynkelige og det mest modige og beslutsomme er samlet i ham.

De fleste kan nok huske, at Jonas, det var ham der blev slugt af en hvalfisk og spyttet ud igen, og det er måske nok også det mest bemærkelsesværdige i fortællingen om ham. Men der er meget mere i historien, og derfor genfortæller jeg den for jer.

Jonas var en mand, der hørte Gud tale til sig. Gud sagde, at han skulle rejse til Ninive og fortælle byens indbyggere, at Gud godt var klar over deres ugudelighed og ondskab. Men det turde Jonas ikke. Han prøvede at flygte fra Gud ved at gå ombord i et skib og sejle væk. Og da han var vel om bord, lagde han sig ned i bunden af skibet og faldt i søvn. Da skibet var ude i rum sø, sendte Gud en rasende orkan over det. Søfolkene blev bange for at forlise. Så de trak lod mellem alle om bord for at finde ud af hvem der havde gjort Gud så vred, at hele skibet skulle undgælde. Loddet faldt på Jonas.

Og Jonas sagde til dem: Ja, det er min skyld, at vi er ramt af denne storm. Smid mig i havet, så vil Guds vrede stilles og havet falde til ro. Det gjorde de. Straks holdt det op at blæse og søfolkene omvendte sig på stedet til Gud. Men Gud befalede en stor fisk at sluge Jonas. Og Jonas lå i fiskens mave i tre dage. Efter de tre dage spyttede fisken ham ud, og han røg lige op på stranden. Og nu talte Gud igen til Jonas og gentog ordren om, at Jonas skulle gå til Nineve og revse deres ugudelighed og ondskab. Denne gang adlød han. Han gik til Nineve og fortalte dem, at Gud i løbet af 40 dage ville ødelægge byen på grund af dens ugudelighed. Da folkene hørte det, blev de bange og omvendte sig på stedet og lovede bod og bedring. Og Gud så deres omvendelse og lod være at sende straffen over dem. Men nu blev Jonas fornærmet! Jeg vidste det jo! sagde han, jeg vidste at du er nådig og barmhjertig og bare tilgiver. Hvad skulle jeg så have alt det bøvl for. Slå mig nu ihjel, for jeg gider ikke leve, når jeg bare skal være til grin for de ugudelige skarn. Og så satte han sig ud i ørkenen for at vente på, om Gud dog ikke alligevel ville lade sin vrede komme over byen. Mens han sad der lod Gud en olieplante vokse op, og den skyggede for ham i den brændende ørkensol. Og Jonas glædede sig over skyggen. Næste dag lod Gud planten visne og det blev gloende hedt. Jonas var ved at gå til af varme, og blev vred og råbte til Gud, om han ikke lige så godt kunne slå ham ihjel, som at pines i denne hede. Da svarede Gud ham, at når han blev gal over at en olieplante gik ud, som han ikke en gang havde haft noget arbejde, så måtte han vel kunne forstå sorg over at skulle udslette en by med så mange mennesker og dyr, han selv havde skabt, og hans glæde over at kunne skåne den og vise den barmhjertighed.

Det er denne fortælling Jesus henviser til, da farisæerne og de skriftkloge vil have Jesus til at bevise hvem han er ved at gøre et tegn. I skal ikke få andet tegn end profeten Jonas's tegn, siger han. Og det kan vi jo nok regne ud er en henvisning til Jesu død og opstandelse. For lige som Jonas lå i fiskens bug i tre døgn, sådan lå Jesus død i sin grav i tre døgn.

Når Farisæerne kræver et tegn af Jesus, så er det fordi, han har talt så afgjort om, hvad der er tilgiveligt og utilgiveligt i tilværelsen, og hvad der er godt og ondt!

For at forstå, hvad det drejer sig om, er vi nødt til at inddrage hele Biblen. Oprindeligt var der ingen ting. Men Gud lod noget blive til. Guds ånd er den kraft, der lader noget blive til, der hvor der før intet var. Det har store omkostninger, at noget bliver til, for det der er blevet til er hele tiden i fare for at opløses i det ingenting, der var før det blev til, ikke blot fordi det rammes af ødelæggende kræfter udefra, men også fordi skaberværket i sig selv rummer kræfter, der kan få det til at gå i stykker indefra. Biblen handler om Guds kærlighed til og glæde over det, han har ladet blive til. Så Guds Ånd er på én gang den kraft, hvormed Gud lader verden blive til og den kærlighed, hvormed Gud omslutter den verden, han har ladet blive til. Men biblen fortæller også om Guds vrede. Guds vrede er Guds reaktion på, at hans skaberværk ødelægges. Det er også sådan, vi møder Gud i fortællingen om Jonas. Gud er forbitret rasende over, at den store og mægtige by Nineve er befængt med en ondskab, der ødelægger den indefra. Så rasende er Gud, at han er parat til at udslette hele byen, som han tidligere havde udslettet Sodom og Gomorra. Da dét går op for Nineves fyrste og indbyggere gennem Jonas's domsprædiken bliver de så forskrækkede, at de tager sig

gevaldigt sammen og ophører med al deres ondskab. Og Gud udstøder et lettelsens suk, for nu kan han lade byen bestå. Og her er profeten Jonas i betænkelig nærhed af den synd, som der ikke er tilgivelse for. For han bliver sur og vred og fornærmet over at Gud vil skåne byen. Vi hører det ikke, men det er som om Jonas har gået og glædet sig til at se ild og svovl regne ned over byen og til at høre de ugudeliges jamren og skrigen, inden de blev tavse for evigt, og så bliver det hele slet ikke til noget!

Men Guds Ånd vil ikke ødelæggelse og udslettelse og død. Guds Ånd vil liv, glæde og fred. Og hvor de ødelæggende kræfter viger, der er kun grund til glæde.

Jesus går omkring og fortæller om Gud, men han går også rundt og helbreder syge. Og nu begynder folk at sige om ham, at det nok er fordi han er i ledtog med den onde selv, at han kan foretage så forbavsende helbredelser, som han kan. Og det er i denne sammenhæng, vi skal høre Jesu ord om synden mod helligånden, som der ikke er tilgivelse for. "I kan sige, hvad I vil om mig!" siger han "Jeg er ligeglad!" "Men hvis I stiller spørgsmålstegn ved det glædelige i at et sygt menneske bliver raskt. Hvis I sætter spørgsmålstegn ved det gode i, at et ødelagt menneskeliv får det godt igen, så er I så langt ude, at der ikke længere er håb for jer. For så er det selve Guds skabende, elskende kraft, I har sat jer op imod. Den kraft der er forudsætning for at der overhovedet er en verden, et liv, ja noget som helst!"

Læg mærke til, at i fortællingen om Jonas bliver hverken søfolkene, Jonas eller indbyggerne i Nineve udslettet. Gud har overhovedet ikke glæde af at udslette nogen som helst. Guds vrede er Guds

kærligheds reaktion på at blive afvist og tilsidesat. Men det er netop kærligheden der er primær, ikke vreden. Og det er, hvad vi har at klynge os til: Gud er kærlighed, og lod Gud sin vrede overvinde sin kærlighed ville han opløse sig selv. Derfor vil det aldrig være vrede, men altid kærlighed, der er Guds sidste og endegyldige ord til os. Også selvom vi bliver ved at vende ryggen til i surhed og fornærmelse.

Husk det: Gud vil liv, glæde og fred. Gud vil tilgivelse, forsoning og kærlighed. Det er den Gud, Jesus har åbenbaret for os. Det er den Gud, vi er døbt til at tilhøre.

Amen.